

Prædiken søndag d. 4. november 2018.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Joh 11,32-44 & Åb 21,1-6a

Alle Helgen Søndag.

Det siges, at man virkelig mærker, at man lever, når man ser døden i øjnene. I hvertfald er det et argumenterne, man hører hos såkaldte adrenalin-junkies, som laver alt muligt vildt for at føle sig i live.

Har nogen af Jer set døden i øjenene?

Jeg har en gang været tæt på. Lang historie kort. Vi var et par stykker, der var ude at sejle midt om natten i en meget hurtig jolle. De af Jer, der har prøvet at være på havet om natten ved, at hvis ikke månen er fremme, så er der bare kulsort.

Vi kom ræsende for fuld kraft og pludselig stod en af de store bøjer, der markerede sejlrendens begyndelse. Der var ikke lys på den, og vi havde ikke noget lys til at lyse forud, så det var bare fuld fart i mørket.

Det var i absolut sidste sekund, vi så den og det var med millimeter at vi strøg forbi den.

Hvis vi havde ramt den..... Så var I helt sikkert blevet sparet for mange prædikener.

Måske har nogle af Jer prøvet det med, at nu kører vi galt, og man når at se hele sit liv passerer revy i løbet af et splitsekund.

Man kan blive så taknemmelig, når man oplever det.

Man bliver lige mindet om, at livet ikke er en selvfølge. Vi mennesker kan være forskellige som nat og dag, men uanset hvor forskellige vore livsvilkår er, så har vi det til fælles, at vi en dag skal dø. Og vi har det til fælles, at vi ved det.

Alligevel er døden noget af det, som vi er allerbedst til at lade som om ikke er.

Den er et af de helt store tabuer, som virkelig mange af os, er ukomfortable ved at tale om.

En gang forsøgte min far at tale med mig om "blomsterne og bierne" som man siger. Det var interessant.

For ikke længe siden havde vi samtalen om, hvad han tænker omkring døden og hvad hans ønsker for begravelse er. Det var en intens snak. Men hvor er jeg glad for, at vi har haft den.

For vi ved, at vi en dag skal dø, og måske går vi faktisk glip af noget i livet, ved at fortrænge den tanke. Vi skal huske at påskønne livet, mens vi har det.

Kender du ikke det, at ved en koncert, så er det egentlig meget fedt, men når ekstranumrene kommer, så er det jo der, at hele salen er på benene. I bevidstheden om, at nu er oplevelsen faktisk slut, oplever vi endnu mere intenst.

Nu er det ikke sådan at vi skal være morbide, men måske skal vi lige mindes om, at musikken i livet - også før ekstranumrene.

Jeg tror ikke, at jeg kender nogen, som synes at tanken om at vi en dag skal dø ligefrem er tiltrækkende.

Omvendt har jeg som præst mødt masser af mennesker, som var afklarede med at døden ville komme - de var egentlig mætte af livet eller så trætte af sygdom, så tanken om at få lov at slippe livet faktisk var velkommen.

Det er ikke det samme, som at døden altid er velkommen. Den har det jo med at gribe ind i livet - og ganske ofte gøre det, uden at den var inviteret med til festen.

Vi der mister rammes af sorg og savn, og det er ubehageligt. Hvor var vi dog helst fri for det.

Populært sagt minder jeg dog om, at savnet og sorgen netop er tegn på, at man har fået lov at elske. Den er kærlighedens pris. Jeg er én af dem, som tror, at sorgen aldrig forsvinder, men at den på et tidspunkt finder sin plads i livet, så man lærer at leve med den.

Den side af livet kender Jesus. Vi ser det, da han kommer til huset, hvor der sørges over, at Lazarus er død. Alle er knuste af sorg og Jesus bebrejdes faktisk, at han ikke var kommet før, for så var Lazarus ikke død. De troede på, at Jesus kunne forhindre døden.

Men Lazarus er død. Jesus bryder sammen i gråd, for selvom han har andre perspektiver på døden end os, så savner han også Lazarus, og ikke mindst føler han med de efterladte. Jesus græder med dem.¹

¹ Joh 11,36.

Gud selv græder sammen med dem. Aldrig i nogen religiøs historie er det set. Det er medfølelse.

Læg lige mærke til at Lazarus er begravet i en klippehule, hvor der er lagt en sten for. Der er, synes jeg, en klar henvisning her til det, som skal ske med Jesus.

Jesus befaler dem, at tage stenen væk. Martha, den dødes søster protesterer. Der var tro nok til at Jesus skulle forhindre døden, men at han skulle kunne vække én der var død. Der går grænsen.

*“Herre, han stinker jo allerede. Han ligger her på fjerde dag!”*² Vi skal forstå, at Lazarus virkelig er død - helt død.

Jeg ved ikke om du tænker det, men jeg tænker på en anden, som kommer til at ligge i graven i tre dage.

Jesus taler til Martha: “Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?”³

Kan det lade sig gøre, at vække en død?

Al forstand, al videnskab siger Nej. Når døden er indtruffet er det slut. Døden er endelig.

Det forstår jeg godt. Jeg er enig. Med min forstand kan jeg ikke se det på nogen anden måde. Jeg vil være som Martha: men han har ligget der i fire dage. Han stinker allerede.

² Joh 11,39.

³ Joh 11,40.

Det strider mod enhver fornuft, men det skal ikke forhindre mig i at tro, at døden ikke får det sidste ord.

Det skal ikke forhindre mig i at sørge, over de, som er døde og savne. For de er jo ikke her.

Min forstand skal ikke forhindre mig, at tro på, at der er mere end jeg forstår i tilværelsen.

Jeg tror der venter et liv, hvor Gud er hos menneskene og han vil bo sammen med os, og der ser livet radikalt anderledes ud end her. Hør hvordan Johannes' Åbenbaring beskriver det:

“Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord forsvandt, og havet findes ikke mere. Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem. Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet. Og han, der sidder på tronen, sagde: »Se, jeg gør alting nyt!« Og han sagde: »Skriv! For disse ord er troværdige og sande.« Og han sagde til mig: »Det er sket. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden.»

Jeg tror at vi alle en dag kommer til at høre Jesu stemme: “Kom herud!”⁴

⁴ Joh11,43

6 af 7

I dag er det det håb, vi fokuserer på, når vi nu er stille og nævner navnene på dem, vi savner:

Antonio Ribeiro
Elin Tolstrup
Kaj Vilner Priess
Aksel Peter Thorsen
Annette Nahrstedt
Ivar Hansen
Erik Møller Jensen
Bartolo Santana
Gert Stein
Bo Thaisen
Heidi Einarsdottir

Lad os bede.

Himmelske Fader. Tak for visheden om, at ingen lever og dør for sig selv. Tak, at vi i livet og døden er omsluttet af din nåde og kærlighed. Vi takker dig for NN og for det liv, han/hun har levet iblandt os. Vi beder om din hjælp og dit nærvær i sorgen og savnet. Lad Helligånden vidne i vore hjerter om det evige liv og giv os visheden om, at vi engang skal forenes i dit evige rige.

Ved Jesus Kristus, vor Herre. Amen.

Amen

Emmaus

Salme: Himlen er ikke et sted i det fjerne

